

Pohřbíváme dnes Stanislava Ondráčka, který byl především člověkem čistého srdce; muže tichého, pracovitého, oddaného své práci a svým blízkým.

Narodil se 28.dubna 1934 v městyse, prakticky vesnici, Kunžak na Českomoravské vysočině jako druhý ze čtyř dětí selského rodu a již v mládí poznal těžkosti venkovského života za války a okupace. Do škol v patnáct kilometru vzdáleném Jindřichově Hradci musil často chodit i pěšky. Tam také poznal svou první a nejtrvalejší životní lásku – hudbu, i když ta není divadlu, jež aktivně provozoval jeho otec Vojtěch, nikterak vzdálená. Hrál na trubku a na housle, které posléze, když se vážně zabýval plány na studium na konzervatoři, vyměnil za violu. Jindřichohradecké gymnázium vyměnil časem za chemickou průmyslovku, neboť tam ho táhla jeho druhá životní láska, a tu pak zase za večerní gymnázium. To však již žil v Praze, kde po nedokončeném studiu na VŠCHT nakonec pracoval po celý život v laboratořích různých podniků. (Vzpomínám si, jak mě jako kloučka fascinovala čisté, klidné ale přitom nevýslovně – nejen vůněmi – dráždivé prostředí jeho laboratoře v n.p. Grafotechna ve Vršovicích. Dnes už ta fabrika nestojí.)

Hudba byla však pro něj úkolem mocnějším, a tak postupně věnoval takřka veškerý svůj čas jenom jí: Zpíval v kostelním sboru svého rodáka Jana Dobrodinského, který působil při různých pražských chrámech, nejčastěji však u sv.Vojtěcha v Jirchářích. (Ve stejném kostele jsem byl pokřtěn i já a do stejného sboru jsem na prahu dospělosti jím byl také uveden.) Dále působil i v Pražském mužském sboru Smetana. To však stále není to hlavní. Stal se totiž i amatérským muzikologem a takřka vášnivě vyhledával v knihovnách a archívech dosud nevydaná a neprovozovaná díla českých autorů především z období klasicismu, spartoval je a prosazoval u umělců jejich provádění. Osudovou láskou se mu stalo především dílo Antonína Rejchy, na jehož znovuuvedení na česká pódia má lví podíl.

Jeho životním neštěstím však byly ženy. Můj otec byl ovšem pravým opakem sukničkáře, na svých blízkých nevýslovně lpěl a byl jim věrný. A miloval i své obě ženy a staral se o ně a o příslušnou rodinu. Na světě tomu však tak bohužel bývá, že kdo okolo sebe nebije, bývá bit, a kdo příliš miluje, nebývá dost milován. Svou první ženu Věru, dceru kdysi ambiciózního ministerkého úředníka, jehož kariéře však udělal konec únor 1948, potkal po svém přestěhování do Prahy. Byla o šest let mladší, záhy se vzali a velice brzy rozvedli. Jeho žena totiž nedokázala přervat své vztahy k rodičům a to rodinnému životu nesvědčilo. Otec tehdy s velkým úsilím opravoval zanedbaný vesnický dům právě zde, v Podroblíně, a přes veškerou dřinu bylo jeho úsilí marné, manželka ho opustila. Svoji druhou rodinu posléze vybudoval se svojí druhou manželkou Květou, s níž žil až do své smrti letos 30.července. Jeho rodinný život však nebyl ani zde příliš šťastný, proto hleděl ještě v důchodovém věku pracovat a dlouhá léta strávil jako vrátný v pražském Lékařském domě, kam také za ním chodili mnozí známí i členové jeho rodiny. Poslední dvě léta jeho života, kdy už nemohl vykonávat ani toto zaměstnání, byla pro něj dobou prohlubujícího se osamění a izolace.

Měl v obou manželstvích po jednom synovi: Prvním je Mgr. Václav Ondráček ThD, druhým Marek Ondráček; a po dvou vnucích, tito jsou: Adam, Kryštof, Vojtěch a Ondřej Ondráčkovi, Pevně věřím, že můj otec své poslání na této zemi naplnil a dal světu mnohem více, nežli od něho vzal.